

aga Tõlpla küla kuulsad ammetmehed ei tahtnud uendusest midagi kuulda. Nemat õmblefid neljaarulisi püksa ja kuubesi, tegid nurgelisi rataid, tuulesahaga adrafi pärast kui enne, kartses, et varuste ja reite vähendamine neil tööhinda võiks vähendada. Oda- ja hinna eest ostsid nemad wana Walgelase riideid, õmblefid neid Tuisula kombel ümber, lugupidamata, kas seesugune rie kehale passiks ehk ei mite. Mustad riidetükid õmmeldi lohakil jämeda walge niidiga koka, ega peetud sest lugu, et mõnikord kaelus püksiwärtoliks ehk püksiwärwel kaelusiks sai. Tuisulased ei teadnud ise enam wiimaks, kuida nende maalonna riete kombe käis. Et niisugused rahaahned meistrid oma tööd ial teiste ei läinud seadma, seda võis igamees arvata. Hunt heidab kartwa, ei heida inimene haritud kombet.

Tuisulaste elumajades nähti palju wanast päritud wigalisi tüüsi. Suitsust, tahmast ja porist nende tubades ei maksa rääkida, sest seda leitakse lamuu rahwa keskel. Tuisula ukseläwed tehti nii kõrged, et astuja üle pidi ronima, pealt jälle nii madalad, et kedagi kumardamata sisse ei peosnud; piitade wahel jäati igas kohas kitsaks. Wõeral maal läinud mees raius, kui rahwa nägemata kuhugi wana ukse kallale peasis, läwepaku alt madalamaks, tegi pealt ukse kõrgemaks ja ajas piidad laiemaks. Pererahwas tundis uksest läbikäies iljemine palju wähem pakitust; aga neid oli wähe, kes seda oskasi ütelda, mis seda hõlpu nende ustele sünnitanud. Sai kaugel läinud mees aega mööda seda wiga

tundma, mispärast kõndima minnes lapsed wäga sagedasti komistasiid ja mahakufusiid, siis pidas ta sedamahti nõuu, laste esimest kõndimist parema korrale toimetada. Wiga tuli siin kahest tüüsi. Esiteks leiti Tuisula toopõrandad wäga künklikud, otse kui sigade tuhnermaa, ja teiseks olid laste sargid alt üleliig pikad. Riikaua kui wäätid ei osanud põranda haudasi wगतada, ehk astumisel pika sarki jagade eest ülelesta, pidid naad kufuma. Müüd teab igamees oma noorema põlwe mälestusest, kui palju ninawopsusi laps enne ühest kohast peab saama, kunni ta kahju kartma hakab. Tuisula meheks läinud lastest teadis asja-parandaja mees nii palju selgest, et ta igalt poolt pilkamist ja naeru leiaks, kui ta neile ütlemas lähaks: „Teie lapsed komistawad ja kufuwad pika sarkide ja künkliku põranda pärast.“ Üks kõrwetatud kas kardab tuld. Uendaja ei tahtnud ennast ilmaaegu kõrwetada, sellepärast leikas ta salamatti mõne lapse sargi alt lühemaks ja tegi künklikud põrandad ühetasasemaks. Seal ei komistand Tuisulaste laps iljemine palju kuskil enam jalga, kus ta enne mitukord pääwas oli mahakufunud.

Kes teab kui mitmed uendused meie mehel weel edespidi oleks Tuisulaste teadmata kordaläinud, kui mite üks kogemata juhtumine asja segaduseks senna wahel poleks puutunud, mis läbi tema tännised tööd rahwale awalikuks tõusid. Sellest tahame kohe pikemalt jutustada.

Esimene weike sõnawaheldamine tõusis sest, et üks wana tutaw teda palus, oma haige lapse tarwis